Priset för en önskan av Rabiya Midaieva

Vinnare i skrivtävlingen Dörren 2026, åldersgruppen 16-18 år

Ed hade alltid trott att hans mamma älskade honom.

Det fanns en tid då de var tre. Mamma, Ed, hans tvillingbror – och en tom plats där deras pappa aldrig hade funnits. Han hade lämnat dem redan innan tvillingarna föddes.

Tvillingarna delade allt, från rum till DNA. Men det Eds bror saknade var hälsan. Som ensamstående mamma hade hon kämpat för att sätta mat på bordet och tak över huvudet, samtidigt som hon skulle täcka kostnaderna för den ena tvillingens sjukvård. Mediciner, läkarbesök och nätter på sjukhus kostade alltid mer än hon kunde få ihop.

När sjukdomen plötsligt blev akut, när priset för hennes sons liv blev skyhögt och läkarna talade om veckor snarare än månader, öppnades dörren för henne.

Ingen visste varifrån den kom. Den stod bara där i den tomma lägenheten en natt när båda pojkarna sov. En vanlig dörr av mörkt trä, utan handtag, utan nyckelhål. Hon visste vad den var. Alla visste. En gång i livet, i den svåraste stunden, fick man chansen. Man kunde önska sig en enda sak. Dörren uppfyllde önskan, men tog även ifrån något av likvärdigt pris. Vad den tog var okontrollerat. Efteråt glömde man vad man hade önskat. Konsekvenserna kunde bli vad som helst. Men i stunden var det inte det deras mamma kunde tänka på. I hennes ögon var dörren den enda räddningen.

Hon öppnade den utan tvekan och önskade. Hennes son skulle bli frisk, oavsett kostnaden.

Dörren stängdes, och alla minnen av det som hänt innanför den gick upp i rök.

Därefter började hon se på Ed med en tomhet som växte. Utan att hon kände till anledningen hade hennes kärlek till honom svalnat. Han blev bara pojken som liknade hennes älskade son. Han blev en onödig belastning, någon det krävdes att slösa pengar på. För henne var han inte längre hennes Ed. Han blev Edmund.

Efter några månader gifte hon sig ännu en gång. Mannen i kostym trädde in i hans brors sjukhusrum tillsammans med mamman. Efter det var alla sjukhusräkningar betalda.

Medan pengarna ökade, krympte Eds plats i familjen.

När mammans och styvfaderns förhållande blev vardag kunde styvfadern tänka sig att klaga över skillnaden på deras inkomst. Plötsligt blev sönerna en börda. Innerst inne insåg mamman mer och mer att Ed var en belastning hon inte längre var bunden till med den kärlek en mor känner för sin son. Medan Ed fortfarande var förvirrad över mammans förändrade beteende hade hon redan börjat forma sitt beslut.

Ed var bara tolv när några enkla plastpåsar med hans kläder i och ett par andra löjligt billiga tillhörigheter stod vid barnhemmets tröskel. I påsarna fanns plagg som han skulle växa in i. Han stod där ett tag. När vinterns kyla trängde in ända i benen, tvingade honom hans kroppsbehov ändå att gå in.

Åren på barnhemmet var grå och sega. Han arbetade i köket, sov i en sal med tolv andra pojkar och lärde sig att inte räkna med någon. Om dagarna slet de hårt, men när natten sänkte sig satt de länge uppe och delade med sig av allt från skräckhistorier till drömmar om framtiden.

En sen kväll, när fantasin flög fritt bland pojkarna, pratade de om dörren. Någon sa att han skulle önska sig att bli rik, någon ville bli känd, en annan drömde om en kärleksfull familj. En av de äldre pojkarna påminde om att dörren tar sitt pris för det man önskat. Det följde en tystnad, och en efter en gick de till sängs.

Ed lyssnade inte riktigt. Tankarna hade jagat in honom i ett hörn utan utväg. Han tänkte på den natt då han, hans bror och mamma plötsligt åkt till sjukhusets akutmottagning. Det var mitt i en kylig novembernatt. Läkarna rusade runt. Broderns liv stod på spel. Operationsrummet stängdes bakom den sista läkaren. Ed och hans mamma fick ett rum att övernatta i.

Mammas röst darrade medan hon försökte lugna Ed med att berätta en saga. Hon pratade utmattat men mjukt. Det handlade om dörren. Den dörr som bara ett fåtal människor fick önska av. Mamma hade frågat honom vad han skulle önska sig om han fick chansen. Ed hade ivrigt svarat att de alla tre skulle vara lyckliga tillsammans. Mamma hade kramat om honom hårt och viskat att hon också önskade att Eds bror var frisk, även om det inte skulle ge dem alla en fullständig lycka.

Han förstod till slut.

Hans mamma hade inte valt bort honom. Hon hade försökt rädda hans bror. Och världen hade ordnat det på sitt eget sätt: den hade tagit hennes kärlek till den friska pojken och gett den till den sjuke. Med ett barn mindre och en man i huset räckte pengarna. Ed hade blivit priset. För första gången förstod han att hans mamma kanske aldrig hade slutat älska honom. Hon hade bara förlorat förmågan att göra det.

Efter denna uppenbarelse växte hans motvilja mot dörren. Om det inte vore för dörren… Om det inte vore för den… Tanken växte i honom och lämnade honom aldrig.

När han fyllde arton släpptes han ut. Han fick en nyckel till en sliten etta i en förort där hissen aldrig fungerade och grannarna skrek om nätterna. Jobbet var enkelt – lasta lådor på ett lager från sex på morgonen till fyra på eftermiddagen. Lönen räckte till hyra, något enkelt att äta och en begagnad jacka. För första gången på sex år sov han utan att någon snarkade i samma rum. Han började hoppas. Kanske kunde han bygga något eget. Kanske var det värsta över. Kanske kunde han bita i något större?

Det var inte mycket, men han var nöjd med det han hade. Han jobbade hårdare. Han vågade drömma om mer.

Efter några år av framsteg kom hostan.

Först trodde han att det var en förkylning. Sedan började han hosta blod. Febern kom i vågor. Smärtan i bröstet växte tills han inte längre kunde stå rakt. På akuten tittade läkaren länge på proverna och sa sedan med en röst som försökte vara professionell: han hade fått samma sjukdom som hans bror haft. Tillståndet var redan aggressivt. Utan behandling hade han kanske några månader kvar.

Ed skrattade. Det lät som ett skämt. Sedan förstod han att det inte var det.

Han hade ingen försäkring. Inga pengar. Inga föräldrar som skulle ställa upp. Läkaren gav honom en lista på dyra mediciner och en folder om palliativ vård. Ed stoppade båda i fickan och gick ut.

Inom några veckor förlorade han jobbet. Kroppen orkade inte. Hyresvärden knackade på dörren. Ed slutade öppna. När ambulansen till slut hämtade honom var lägenheten redan vräkt.

Sjukhuset var vitt och kallt. De gav honom dropp och smärtstillande, men ingen bot. Rummet delade han med tre andra män som hostade mer än han. På nätterna lyssnade han på monitorernas pip och ljudet av läkarnas rusande steg i korridorerna.

En natt, när smärtan var som värst och morfinet inte längre räckte, reste han sig. Benen skakade. Han tog hissen till taket.

Vinden var kall och lukten av regn låg över staden. Kylan trängde genom hans tunna sjukhuskläder och hostan rev i bröstet. Han stod ensam i mörkret och såg ut över alla ljus långt där nere.

Han gick fram till kanten. Tretton våningar. Bara ett steg till. Det skulle vara lätt. Det skulle vara snabbt. Allt skulle vara över.

Då stod dörren där.

Precis som mamman hade beskrivit den under oroliga nätter. Mörkt trä, inget handtag, inget nyckelhål. Den hade väntat på honom.

Ed tittade på den. Han kunde önska sig att bli frisk. Han kunde önska att mamman aldrig hade öppnat den första dörren. Han kunde önska att han aldrig hade fötts. Han kunde önska att hela världen skulle gå under. Han kunde önska sig vad som helst.

Han öppnade dörren och klev in.

Han önskade att dörren skulle försvinna för alltid.

För en sekund hände ingenting. Sedan började träet spricka inifrån. Sprickorna lyste med ett ljus som inte hörde hemma i världen. Dörren vek sig inåt, som om den sög in sig själv. Ed stod mitt i den när den kollapsade.

Han hann inte skrika. Han hann inte tänka. Allt som hade varit han – minnena, smärtan, det lilla hoppet – sögs in i det tomrum som dörren lämnade efter sig.

När det var över fanns det ingen dörr kvar. Ingen sjukdom. Den unga mannen som en gång hette Edmund slutade existera inom ett enda ögonblick.

Motivering från juryn:

Med en handling och dramaturgi som för tankarna till folklore, fabler och tidlösa sagor har författaren skapat en mörk men vacker berättelse som får läsaren att reflektera över poetisk rättvisa – eller kanske snarare orättvisa – och över ödets oundviklighet.